

[Hilmar Baunsgaard.]

hederne for at opnå en aftale om begrænsning af laksefiskeriet. Og det, der vel kan undre, er, at når den tidligere regering opnåede en aftale sidste år om en begrænsning, som skulle gælde for en 2 års periode, så føler den nuværende regering sig foranlediget til midt i denne periode at indgå en aftale om et totalt forbud. Det synes jeg nok sagligt kan undre. Jeg synes heller ikke, at det efter statsministerens redegørelse er tilstrækkelig klarlagt, hvad der egentlig har været motivet til, at dette netop skulle ske midt i en aftaleperiode.

Men mere væsentligt finder jeg i og for sig det er om muligt at nå frem til regeringens motiv for faktisk at bryde den aftale, som socialdemokratiet selv tvang igennem sidste år. Man må huske, at det var socialdemokratiet, der meget stærkt pressede på for at få et tilsagn fra den tidligere regering om, at hvis der skulle ske yderligere indskrænkninger, kunne det ikke ske, medmindre man orienterede folketinget og fiskerorganisationerne, og medmindre det var videnskabeligt begrundet. Så vidt jeg kan se, er ingen af disse tre af socialdemokratiet selv stillede krav blevet opfyldt, og det kan undre.

Moses Olsen: Striden omkring laksefiskeriet ud for Grønlands kyst er i de forløbne måneder blevet udlagt og kommenteret på forskellige måder i den danske offentlighed. Det er ikke tilfældigt, at amerikanerne ofte har figureret i indlæg og kommentarer. Nogle finder det helt uacceptabelt, at dansk fiskeri har bøjet sig for en gruppe amerikanske rigmænd, der har været i stand til at rejse et politisk pres. Andre skammer sig på Danmarks vegne, fordi en dansk regering til skade for en gruppe danske borgere har givet efter for amerikansk pression og har støttet amerikanske millionærers kamp mod hårdtarbejdende danske fiskere.

Jeg skal ærligt indrømme, at jeg personlig finder, at det har svækket Grønlandsministerens argumentation, at han i begyndelsen koblede de amerikanske synspunkter ind i sagen. Set fra Grønlands synsvinkel medvirkede dette efter min bedømmelse til at give den efterfølgende offentlige debat en drejning, som øjensynlig bekommer visse grupper vel, men som tilslører den grøn-

landske argumentation og, efter hvad jeg kan se, Grønlandsministerens egentlige bevæggrunde, men errare humanum est eller sagt på et lettere forståeligt dansk: det er menneskeligt at fejle en gang imellem.

Jeg er helt sikker på, at Grønlandsministeren er enig med mig, når jeg siger, at den omstændighed, at de grønlandske og amerikanske interesser eller synspunkter i denne sag har været så godt som sammenfaldende, beror på en tilfældighed. Det er et faktum, at grønlandske fiskere og det grønlandske landsråd allerede under den forrige regering udtrykte ønske om totalt forbud mod drivgarnsfiskeri til havs. Regeringen undlod at efterkomme disse ønsker dengang, ønsker, som, hvis de var blevet efterkommet, måske havde været medvirkende til at overflodiggøre den debat, vi nu er i gang med.

Hvorom alting er, falder efter min mening de argumenter til jorden, som standhaftigt hele tiden har hævdet, at Grønlandsministeren og dermed også jeg, idet vi to hele tiden har været på linje med hinanden med hensyn til de rent grønlandske synspunkter i denne sag, i denne sag skulle have gået amerikanernes ærinde. Det er jo ret beset helt absurd, helt latterligt at tro, at vi grønlandske politikere i et spørgsmål om fiskeriet, som alle vil vide er grønlændernes eksistensgrundlag, skulle lade os diktere af, hvad amerikanere eller andre mener.

Nu og da med henvisning til socialdemokratiets holdning under oppositionsperioden indtager argumentet om videnskabelige beviser en fremtrædende plads i debatten. Der udtrykkes fra flere sider harme og forundring over, at regeringen ikke afventede videnskabelige begrundelser, før den skred til handling i denne sag. Dertil skal jeg knytte to bemærkninger. For det første skal jeg bemærke, at de videnskabelige begrundelsers værdi ikke højnes synderligt af, at en ikke helt ubetydelig del af de laksemærker, der indhøstes ved drivgarnsfiskeri på højsøen, efter alt at dømme kastes over bord igen. Jeg skal ikke her fremstille grønlandske fiskere som de rene engle, men noget tyder på, at bortkastningerne for en betydelig del skyldes de fiskere, som i disse måneder råber på beviser og retfærdighed i Nordatlanten.

For det andet får drivgarnsfiskerne en betydelig mængde bifangst især i form af